

.1.

Čežnja

Samo se srcem može jasno videti.

Sve što je suštinsko oku je nevidljivo.

– ANTOAN DE SANT-EGZIPERI

Kako da znate da je to ono pravo? Pogledala sam ga i videla da mi se smeši. Uzvratila sam mu osmehom.

Skrenuo je svojim starim automobilom sa nasutog puta, truckajući niz traktorsku stazu pokraj polja. Smejala sam se, poskakujući na sedištu. Zatim je zaustavio automobil i isključio motor. Sedeli smo u zaprepasavajuće tihoj i iznenadnoj tami. Njegova ruka našla se na mojim ramenima; teška, topla i neporeciva.

„Pogledaj!”, šapnula sam. Hiljade svitaca, poput hitrog bleska nade u potrazi za svojim savršenim parom, lebdelo je u vazduhu. Izašao je i otvorio mi vrata. Prihvatila sam njegovu ruku i on me je izveo napolje i postavio leđima uz toplu haubu kola.

„Predivno je”, nežno je rekao.

Vazduh je mirisao na uzoranu zemlju i divlje cveće. „Jeste, noć je božanstvena.” Naslonila sam se da bih pogledom obuhvatila svetlucavo polje i nebo posuto zvezdama.

„I ona je”, rekao je osmehnuvši se. Bio je zgodan na neki ofucan, starinski način, izbrušen koliko mudrošću toliko i radom na otvorenom,

imao je četvrtastu vilicu, tanka usta i orlovski nos i bilo mu je potrebno brijanje. Vetar mu je mrsio tamnu, kovrdžavu kosu i on je brzo prošao rukom kroz nju. Šaka mu je bila velika i žuljevita. Oči su mu bile tamne poput kose, sa dubokim borama u uglovima, i borom na čelu između obrva. Ali ono od čega mi je srce poskakivalo bio je njegov uporni pogled koji me je prikovao za mesto.

Pocrvenela sam u mraku. Primakao mi se, oslonivši se sa obe strane na haubu. Osetila sam da me obuzima toplina dok mi se polako približavao. Bila je to izričita, nepatvorena životinjska privlačnost. I više od toga.

Prislonio se uz mene, usnama mi dotakao vrat i nežno mi prošaputao na uho. Oklop koji me je štitiťo rasprsnuo se u hiljadu komadića. Obuhvatio me je oko struka i njegova ruka je skliznula pod moju bluzu, grubi prsti su poput šibica ostavljali plameni trag na mojoj koži. Usnama je pronašao moje, ljubeći ih vatreno i pohlepno kao da ih se ne može zasititi, a ja sam mogla samo da verujem i da osećam. To je bilo prvi put da me tako ljubi.

Još. Želela sam još njegove nesmotrenosti i vatrenosti. Obgrlila sam ga oko vrata i uzvratila mu poljubac, privlačeći ga sebi. Opustila sam se i prepustila, potonuvši u vrtlog želje. Ošamućena, osvojena i preplavljena osećajima, pokušala sam da se povučem, ali on je pošao za mnom, napred, ne ispuštajući me.

„Oh!”, uzdahnula sam kad me je iznenada obuhvatio oko struka, podigao i postavio na haubu. Nadvio se nad mene i stao između mojih nogu. Telo mu je zračilo toplotom; spustila sam ruke na njegove grudi i osetila njihovu snagu i čvrstinu. Šakama mi je obujmio lice, a poljubac je ovog puta bio nežan i blag, nemilosrdan i ubedljiv.

Milovao je moje gole ruke i ja sam zadrhtala u plamenu strasti. Privukao me je sebi i nežno me ugrizao za vrat, zatim poljubio, ovlaš pomilovao nosom. Dah mu je bio vreo. Moje brane su popustile i ja sam mu se potpuno prepustila. Šakama je obujmio moje grudi, i zaječao kad sam mu izvukla košulju iz farmerki, a ruke mi skliznule niz njegov struk.

Ljubili smo se u divljem zagrljaju, kao da se borimo za vazduh, gladni strasti koja je plamtela među nama. Strgnuo mi je grudnjak. Talas želje me je preplavio dok je on milovao, trljao i stiskao moje grudi. Šakama sam grabila vazduh, zabacila glavu i uzdrhtala, dišući plitko i brzo, kad su njegovi zubi, jezik i usne pronašli moje bradavice.

Ruka mu je skliznula niz rub moje zadignute suknje, sve do unutrašnje strane moje butine. „Pusti me...”

„Zdravo, cimetko!” zacvrkutala je Gejl veselo, banuvši u naš stan sa svojim uobičajenim entuzijazmom. „Erik te je zvao. Izvini, zaboravila sam da ti ostavim poruku.”

Moja fantazija se raspršila. *Kako bih volela da se tako uzбудim zbog Erika!* Uzdahnula sam i nevoljno se vratila u stvarnost.

„Nema problema!”, viknula sam. Zaobišla sam gomilu pravnih knjiga, zatvorila vrata svoje spavaće sobe i zagledala se u telefon. Sa Erikom sam prvi put izašla pre dve godine. Kada me je poljubio, osetila sam viski i cigarete i oštar ukus dima. Pametni buntovnik, obešenjački zgodan, duge, tamne kose, tamnih očiju i još mračnijih raspoloženja, želela sam da traje večno. Ali to nam je bio prvi sastanak, a sada se činilo da naši poljupci nisu više ono što su bili – više me nisu opijali.

Mesecima sam želela da sve bude kao nekada, da me ponese požuda i da se uverim da smo stvoreni jedno za drugo i da će sve biti u redu. Gledala sam u fotografiju na polici, na kojoj je njegova ruka oko mojih ramena i oboje smo nasmejani. Preplavio me je talas čežnje, ali nisam čežnula za njim. Osećala sam kako me neumoljivo pritiska iznutra, kako raste u meni poput panike, kao životinja koja je namirisala nešto nevidljivo, ali prisutno.

Nisam sad mogla da razmišljam o tome. U toku je bila poslednja godina mojih studija prava, imala sam svoje ciljeve i bila sam koncentrisana na njihovo ostvarenje. Željno sam iščekivala časove iz Zakona o radu i bila sam uzbuđena zbog svog volonterskog rada u fondaciji koja je pružala pomoć članovima sindikata u borbi protiv organizovanog kriminala i korupcije unutar sindikata. Dok se većina studenata

lomila da pronade dobro plaćene poslove u pravnim korporacijama, ja sam se nadala da ću promeniti svet. Već mi je bio ponuđen baš onaj slabo plaćeni posao koji sam želela – rad pri civilnoj organizaciji koja se bori protiv kriminala među autoprevoznicima. Nakon advokatskog ispita preći ću u njihovu glavnu kancelariju u Vašingtonu, a možda ću im se i pridružiti.

Potisnula sam nemir, potisnula sam želju da Eriku uzvratim telefonski poziv i vratila se svojim knjigama.

„Zvezdice prva, sjajna, što sijaš u ovoj noći, ispuni mi jednu želju, znam da imaš te moći”, promrmljala sam sa čežnjom koju više nisam mogla da poreknem. Stajala sam pred prozorom u svojoj spavaćoj sobi i posmatrala svetlucanje na nebu, prigušeno gradskim svetlima, tražeći znak koji bi mi potvrdio da je ljubav *ipak* moguća.

Kad bi samo želje mogle da se ispune i molitve da budu uslišene... Bila sam umorna od čekanja da život počne i osećala sam se kao da me guši precedentno pravo koje sam sa mukom učila, Erik koji čeka na moj noćni poziv, čežnja koja mi je mučki stegla srce. Policijska kola su projurila ulicama, njihova sirena urlala je kao da odgovara na moju uznemirenost. *Moram da izađem napolje.*

Umila sam se, očešljala i stavila karmin. Gledajući mladu ženu u ogledalu, videla sam očiglednu mešavinu svojih roditelja – visoka i vitka na oca, imala sam njegovu svilenu kosu boje peska, ali majčine tamne oči, pune usne i gornju vilicu malo prebačenu preko donje, što je bilo zajedničko za sve žene u njenoj porodici i zbog čega sam stalno sumnjala u svoju privlačnost. Gurnula sam novčanik u zadnji džep farmerki, navukla svoju ofucanu kožnu jaknu i izašla napolje, niz pet spratova izlizanih, popločanih stepenica.

Kao da je bilo podne, a ne ponoć – Grinič Vilidž je bio pun ljudi, bilo ih je toliko da sam morala da silazim sa trotoara da bih zaobišla grupice turista. Čak i u ponoć, mogla sam da kupim skoro sve što bih poželela – mogla sam da pojedem vrećicu italijanskog peciva, kupim sutrašnje novine i zatim nabavim singlicu nekog garažnog benda iz Džersija koju

je inače bilo nemoguće naći. Ali ono što sam tražila, šetajući niz ulicu Bliker, nisam mogla ni da kupim, ni da imenujem.

Bio je kraj septembra, ali je izgledalo kao da je leto, vazduh je bio sparano i začinjeno izduvnim gasovima, smradom belog luka iz kesa sa đubretom ispred restorana i prejakih parfema koje su nosile žene uplašene od stvarnog mirisa seksa. Pretrčala sam ulicu, povivši ramena i gurnuvši ruke u džepove.

Volela sam Vest Vilidž i njegov lavirint krivudavih ulica. To je bilo mesto podvodnih struja i erupcija – Vilidž je dugo bio centar američkog inovativnog i radikalnog mišljenja. Reformatori i intelektualci buntovnici, pisci i umetnici, boemi i bitnici, hipici i homoseksualci, i svi ostali koji bi se mogli smatrati avangardnim i neprihvatljivim, dolazili su iz celog sveta da bi se nastanili u ovom selu unutar grada.

Ne želim da budem izdvojeni posmatrač, pomislila sam, uz iznenadni napad nestrpljenja. *Želim da osetim da sam živa. Želim da osetim uzbuđenje i strast*. Jedan par mi se približavao, bili su zagrljeni, glava joj je počivala na njegovom ramenu, a njegove usne su joj doticale čelo. Gledala sam negde pored njih i primećivala svaki detalj – da je provukla prste kroz gajku na njegovim farmerkama, kako je on zaštitnički grli, a jedan pramen kose, nošen njegovim dahom, nežno joj miluje obraz. Sa osmehom se privila uz njega. Svaka nijansa njihovog dodira naizgled se širila kroz noć, poput talasa koji se iznenada pojave na jezeru. Dok su prolazili pored mene, preplavile su me emocije. *Želim da osetim ljubav*.

Vilidž je bio romantičan, ne samo zbog svojih staromodnih kafića i kamenih fasada, već i zbog zloglasnih, strastvenih parova koji su boravili u njemu: Džon Rid i Luiza Brajant, Dašijel Hamet i Lilijan Helman, Bob Dilan i Džoun Baez. Moji roditelji su se voleli ovde kasnih četrdesetih, i dok sam prolazila pored dvorane Čeri Lejn, pomislila sam na njih, mlade i zaljubljene kao na starim fotografijama na mojoj polici. On je bio njen heroj iz radničke klase, a ona njegova princeza. Romantična i strastvena, njihova priča bila je umrljana tragedijom brutalnih progona iz Makartijevog doba, koji su poljuljali duh mog oca i nadu moje majke.

Moj otac je bio visok i zgodan Amerikanac norveškog porekla, koji je otišao na brod u dvanaestoj godini, nakon smrti svoje majke, dok je njegov otac, pomorski kapetan, takođe bio na moru. Bio je inteligentan i samouk, služio je u vojnoj i trgovačkoj mornarici tokom Drugog svet-skog rata. Međutim, pravi heroj je postao tek kao jedan od osnivača Nacionalnog pomorskog sindikata. Nakon Makartijevih progona, izba-čen je iz NPS-a, a vlada mu je oduzela pasoš. Zaposlio se u njujorškoj pivari. Mrzeo je taj posao i često je previše pio da bi ublažio bol.

Moja majka je bila sitna lepotica gavran crne kose, iz ugledne poro-dice američkih Jevreja. Išla je na Barnard koledž i prekinula magistarske studije na Kolambiji da bi radila kao aktivista za zajednička građanska prava pri Nacionalnom udruženju za borbu za crnačka prava. Radila je sa Nelsonom Rokfelerom u Stejt dipartmentu, a kasnije je bila u venecuelanskoj delegaciji Ujedinjenih nacija. Bila je elegantna i druš-tvena, imala je melodičan smeh, ali previše je brinula – zbog posla, zbog mog oca koji je pio, zbog naše budućnosti i budućnosti zemlje. Posle Makartija, morala je da napusti Ujedinjene nacije i postala je poslovna žena u vreme kada je zaposlena žena bila prava retkost.

A onda, nakon što su im osujećeni životni planovi, rodila sam se ja, dete nade. Moj otac je radio u smenama, pa je tokom čitavog mog detinj-stva provodio sa mnom sate i sate, vodio me je u knjižare sa polovnim knjigama, ili u prodavnicu šahovske opreme u ulici Tompson u Vilidžu, gde bih sedela na naslaganim telefonskim imenicima dok je on satima igrao šah. Ili bismo sedeli zajedno na tremu koji je on pretvorio u atelje, u kome je slikao živim bojama, otkrivajući dubinu obično sakrivenih osećanja. A ja bih pokušavala, s malo uspeha, da ga nagovorim da mi priča o svojim avanturama iz prošlosti – ali majka je bila ta koja ih je podelila sa mnom. Kada bi se uveče vratila kući s posla, posvetila bi se meni. Čitala mi je svako veče pred spavanje, a vikendima me vodila u muzeje i galerije, na koncerte i u pozorište. Odrasla sam uz Stajnbeka i Šekspira, Vudi Gatrija i Šopena, Poloka i Monea.

Ovde pripadam, pomislila sam, uputivši se ka trouglastom ćošku kafica Rivijera. Stolovi u bašti bili su zauzeti. Otvorila sam teška, sta-

klena vrata i do mene je dopro talas buke i svežine. Uronivši u duvanski dim, smeh i rokenrol, skliznula sam za sto pored prozora.

„Okasnila si”, rekao je Kameni, uzevši da isprazni prepunu pepeljaru. Taj nadimak je dobio zbog svog sezonskog posla u kamenolomu. To mu je bio i scenski pseudonim. Uputio mi je svoj holivudski osmeh. Zelenih očiju i guste, crne kose koja mu je dopirala do ramena, bio je inkarnacija Erona Flina sa keceljom. Atletski građen, kretao se poput baletana. Žene su stalno flertovale sa njim, a on im je uzvraćao. Ali privlačio je isto toliko pažnje pojedinih muških mušterija i jednako lako flertovao i sa njima. Završio je glumu na Jejlu, i sada je, poput većine glumaca, radio kao kelner čekajući svoju veliku šansu. Obrisao je sto belom krpom.

„Ne drži me mesto.”

„Gde ti je onaj slatki momak?” Namignuo mi je.

„Hm”, namrštila sam se.

„Tako, znači? Pa, kad god ti je potreban najbolji prijatelj, reci mi, i pobrinuću se da mirno spavaš”, iscerio se Kameni. „Da ti donesem tvoje piće?”

Pokušavala sam da se nateram da zavolim viski, smatrajući da će mi to biti neophodno kad jednom diplomiram. Ali impuls me je poneo. „Ne. Konjak, to je ono što želim.”

Kratko se nasmejao. „Pravo je veče za dionizijsko žrtvovanje. Doneću ti nešto specijalno.”

Gledala sam kroz prozor žute taksije kako idu ka centru, mlade homoseksualce obučene u kožu i ženske krpice sa kaubojskim šeširima. Kameni se vratio i teatralno spustio punu rakijsku čašicu pred mene.

„Delamejn – zove se Vesper.”

„Zar vesper nije večernja molitva?”

„U stvari, molitva je dobila ime po onome što vesper stvarno jeste – večernja zvezda. Prva koja se pojavi na nebu. Kad je vidiš, poželjiš želju.”

„Reci mi da se šališ.”

„Ne večeras. Loši momci renesanse, alhemičari, izmislili su destilaciju i stvorili *eau de vie* – vodu života. Dodaj tome magičan sastojak vremena i dobićeš konjak.”

„Ja sam mislila da su oni pokušavali da pretvore olovo u zlato.”

„Neki od njih, ali oni koji su stvarno znali šta rade, tražili su bogatstvo u prosvetljenju duha.”

„Da nam se sve želje ispune!”, gucnula sam i nakašljala se.

Kameni se nasmejao. „Polako sa tim. Moram da se vratim svome kuluku.” Otišao je da primi porudžbinu.

Držala sam hladnu čašu među dlanovima, gurnula nos u nju i lagano srknula. Usijana zlatna kap skliznula mi je niz jezik, i trajala je dugo pošto mi je sjaj spaljenog vina zagrejao grlo i razlio mi se po telu. Osećala sam kako se usijanje pretvara u vrelinu, pa u toplotu, pa u zadovoljstvo. Izgubila sam pojam o vremenu dok se moja uznemirenost pretvarala u sanjarenje, a bar se lagano praznio.

Kameni skliznu na stolicu preko puta moje.

„Vreme je za pauzu”, nasmešio se i kucnuo moju čašicu svojom. Muzika najednom ispuni prazan bar. „Barmen obožava taj album.” Bio je to Springstinov album *Tama na ivici grada*. Muzika je jurila, gonjena bubnjevim, narastala, lomila se i ponovo nadolazila u još jednom gladnom šapatu ekstaze.

„Slušam ga celog leta.”

„Aha. Nekako je mračan, zar ne?”, iscerio se.

„Veoma je seksi.”

„Hajde onda da otvorimo nebeska vrata. Za Džejmsa Bajrona Dina.” Kucnuli smo se i ispili. „Neka mali gad počiva u miru”, rekao je Kameni.

„Glumac?”

Klimnuo je glavom, zapalio cigaretu, povukao dim i izdahnuo ga ka nebu.

„Moja zvezda vodilja. Poginuo je pre dvadeset i tri godine, na današnji dan – u saobraćajnoj nesreći. Voleo je da se trka, kupio je sebi porše spajder i zakucao se na putu za trke u Salinasu – znaš, tamo je smeštena radnja *Istočno od raja*.”

„To je jedna od mojih omiljenih knjiga”, rekla sam, iznenađena. Ovu američku priču o Kainu i Avelju napisao je Stajnbek. U njoj je Kain bio i tragičan i saosećajan.

„Kazan je snimio film po njoj”, odgovorio je Kameni. „To je bio prvi Dinov film, igrao je Kala Traska. Nego, kakve su bile šanse da se to desi? Širok, prazan put, nigde nikoga, i baš u trenutku kad taj tip skrene levo, Džimi je tu. Uvrnuto”, uzdahnuo je. „Nema veze, i onako je hteo da bude besmrtna, i uspelo mu je.”

„Slušaj reči.”

Slušao je pesmu o uličnoj trci i smešio se. „Sinhronicitet. Svako to doživi, ali retko ko primeti.”

Prošli su me žmarci.

„Šta ti je?”

„Ne znam. Kako se ono kaže? Kao da mi je smrt dunula za vrat.”

„Nemoj onda da se vozikaš u nekim poršeima, šećeru. Tvoj put je tek počeo.” Kameni je zurio kroz mene, u neku romantičnu viziju. „Odrastao sam u malom gradu nedaleko od njegovog, i uvek sam mislio da je čudno što većina dece zna ko je on, ali ih skoro sve boli uvo – mislim, većina nikada nije ni videla njegove filmove. Zanimalo ih je samo da igraju košarku i da se venčaju. Ali mene je progonio od prvog trenutka kad sam ga ugledao. Morao sam da radim sve što je on radio. Pokazao nam je ono što svi želimo – i čega se svi plašimo. Do đavola, on nije glumio, on je *postajao*. Bio je sasvim prisutan, a većina nas jedva da je tu. Bio je svuda, iako je mrtav, sigurno nije nestao.” Kameni je gledao kroz prozor. „Menjao bih svoj život za njegov dok kažeš piksla, čak i kada bih zbog toga već bio mrtav. Moram da pomognem gazdi da zatvori.” Stukao je ostatak svog brendija i otišao do bara.

Uznemirenost koju sam ranije osećala navirala je iz zvučnika i ponovo me obuzimala. *Pa, Džimi, gde god da si, pijem za plamen u tami i za tebe.* Nazdravila sam mu u tišini, pomirisala svoj eliksir i dovršila ga. Osetila sam poslednji treptaj toplote i mahnula Kamenom da mi donese račun.

„Kuća časti”, odgovorio mi je.

Ostavila sam mu veliku napojnicu, protegnula se i navukla jaknu. Nalet vetra istrkao mi je vrata iz ruke, širom ih otvorivši i prodrevši pored mene u zadimljeni bar. Nebo je bilo neprirodne bledosive boje, prošarano drečavim bojama svetlećih reklama i uličnih lampi. Stajala sam na vratima kad je počela kiša, nekoliko teških kapi za kojima je usledio pravi pljusak. Bilo je veličanstveno – divlje i razuzdano, a potom, brzo kao što je i počelo, sve je utihnulo. Izašla sam u noć.

Oluja je ispraznila ulice. Na koži sam osećala hladan i čist vazduh, duboko sam udahнула, osetivši nešto što u gradu nisam često mogla da osetim. Mirisalo je na kišu i osetila sam kao da me prožima svežina. A onda sam ga čula – muškarac se smejaо, kao da ga golicaju, tik iza mene. Brzo sam se okrenula – ali nije bilo nikoga.

Prešla sam Sedmu, sišla niz ulicu Bliker i zatekla se nekoliko koraka iza mladog para. Devojka mu je bila u zagrljaju, vetar mi je doneo njihov smeh, i čula sam kako momak pokušava da je impresionira:

„Stvarno, jedno proročanstvo kaže da će pre kraja sveta ljudi videti kako jedna zvezda svake noći postaje sve sjajnija i bliža. I dok se bude približavala, vremenske prilike će se menjati, Severni i Južni pol će zameniti mesto, ledene površine će se istopiti, mora će postati toplija, a obale će biti poplavljene. Ne bi volela da budeš u Njujorku kad se to dogodi.”

„Meteor je izazvao promenu klime na Zemlji i zato su izumrli dinosauri. Pretpostavljam da je sve moguće”, slatko je odgovorila na njegovo proročanstvo o smaku sveta. Onda se on sagnuo da je poljubi. Izgledalo je da se topi u njegovom zagrljaju i nivo vode je porastao.

Tiho sam prošla pored njih, snažno osetivši nežnost kojom su zračili. Imala sam čudan *déjà vu* osećaj, i predosećaj – kao da me neko, moja prava ljubav, čeka odmah iza ugla. *Nego šta, već drugi put večeras si prošla pored zaljubljenog para*, nasmejala sam se samoj sebi, odbacujući čudna osećanja.

Ali ako bi ti određena zvezda prišla, tvoj led bi se sigurno istopio.

Stala sam kao ukopana. Znala sam da nema nikoga iza mene, niti igde u blizini. A par se još uvek ljubio. Odmahnula sam glavom. *Nema više konjaka za tebe, gospojice! Kući!*

Pružila sam korak dok sam prolazila pored reljefom ukrašene, stare južnoitalijanske crkve na uglu, i niz uspavanu ulicu Karmajn. Preskakala sam po dva stepenika, jureći kao da negde kasnim. Bez daha, tiho sam otvorila vrata. Gejl nije bila kod kuće. *Ura, sama sam kod kuće, kakvu god korist od toga imala večeras.*

I veću nego što misliš.

Eto ga opet. *To nisam ja. Znam kako zvuče moje misli.* Morala bih, pošto živim sa njima čitavog života. A taj „glas” nije bio moj. Potisnula sam nelagodu, skinula se i istuširala da bih sprala duvanski. Izgubila sam pojam o vremenu i dozvolila da me topla voda uljuljka u polusan. Ali kad sam se umotala u kućni ogrtač, ponovo sam se uzvrpoljila.

Uključi televizor.

Šta se dešava? Dobro, važi, ako već čujem glasove, mogu i da razgovaram sa njima. Otkud to da bestelesni glasovi gledaju televiziju?

Uključi ga. Odmah. Požuri.

Čemu tolika žurba? Ali dobro, televizija bi trebalo da me ošamuti. Uključila sam mali crno-beli televizor i glas starijeg čoveka zaorio se oko mene. Brzo smanjivši ton, jasno sam čula njegove reči:

„Danima pre kraja sveta, ljudi će gledati ka noćnom nebu i videti zvezdu, koja će biti sve sjajnija i sve bliža.”

Gledala sam u neverici kako Džejs Din ulazi u planetarijum.

Prošaputao je učitelju koji je na vratima proveravao imena: „Stark. Džim Stark.”

Razred se okrenuo prema njemu, predavač ga je pogledao, oklevao trenutak, a onda nastavio: „Kako nam se ova zvezda bude približavala, vremenske prilike će se menjati. Velike ledene površine na Severnom i Južnom polu će se raspasti i podeliti, a mora će postati toplija.”

Paralísana, prestala sam da dišem pokušavajući da shvatim šta se dešava. Ali dok sam se borila sa okolnostima i trudila se da nađem neko logično objašnjenje, neumoljiva napetost te noći napokon je eksplodirala – poput bleska svetlosti posle koga sledi nabujali talas vreline. Vrtlog je pohrlio u vakuum stvoren iznenadnom implozijom, umotavši me u nevidljivi povoj, i neumoljivi zvuci sa ulice nestadoše. Našla sam se na

kraju dugog tunela, obavijena tamom, mali televizor sijao je bleštavom plavom svetloću u daljini.

Jesam li mrtva? Zar ovo nije ona svetlost na kraju tunela o kojoj pričaju? Istog časa, snop zaslepljujuće svetlosti, i čudan zvuk, poput mukanja krave ili rike bika, poleteše ka meni i pogodiše me posred grudi. Osetila sam se kao da me je nešto, ili neko, upravo udarilo. A onda je opet sve bilo normalno – odnosno, zatekla sam se na podu spavaće sobe, upaljeni televizor je svetleo, a Džejms Din je mukao kao krava.

Čula sam kako mi srce udara, bila sam pomalo ošamućena i osećala sam pritisak u slepoočnicama. Disala sam brzo i plitko. Sva moja čula iznenada su bila izoštreana, i gledala sam, zapanjeno, *osećajući* ono o čemu mi je Kameni pričao: Džejms Din je bio ranjen i divalj, seksi i osećajan, strastven, hrabar, častan, smeo i romantičan. Bio je sasvim različit od tolikih muškaraca koje sam poznavala, koji su naučili da kriju ili potiskuju svoja osećanja; svaka njegova emocija bila je vidljiva. Njegova životnost izvirala je iz sveta zaustavljenog u vremenu, iz cevi koje zrače, elektrona, njegovo živo prisustvo ispunjavalo je sobu. Ispunjavalo je mene. Bila sam naelektrisana požudom koja ubrzava puls, kao da se zaljubljujem.

Mogla sam da osetim kako moja obamrlost popušta pred njegovom žestinom i kao Uspavana Lepotica probuđena poljupcem, moje zaspalo srce se probudilo videvši kako je njegovo otvoreno. Kako su slike i energija budili moje srce, bajka na ekranu je nekako postajala sve stvarnija. Bila sam između dva sveta, kao da budna sanjam, a ipak, sve je bilo tako živo, stvarnije od stvarnosti. Film se završio tako što je Džim postao muškarac, a nad planetarijumom je svanuo novi dan.

Nevoljno, isključila sam kutiju koja je postala kapija između dve stvarnosti i spustila dlan na njenu toplu površinu. Plašila sam se da se veza prekinula kada se film završio, i da se više nikada neće ponoviti. Sve što sam želela bilo je da nastavim ovu noć – sa njim. Pokušavala sam da čujem glas, *njegov* glas. Ali on nije postojao izvan tog kratkog i čudnog posredovanja svetlosti i energije. Bio je mrtav.

Svitalo je dok sam stajala kraj prozora i posmatrala đubretarske kamione kako uz riku proždiru smeće. Pitajući se šta se dogodilo, shvatajući